

за ЕНДЖИОТАТА и ХОРАТА

„Защо моята организация е важна за хората?“

Светлината на прожекторите е силна и поглъщаща. Погледите - вперени, одобряващи или критикуващи. Аплаузите – оглушаващи. Публиката на крака пред актьорите. Не! Актьорите на крака пред публиката. Това е театърът. Добър или лош, няма значение, той ще пребъде.

Не този театър, обаче, искаме да правим ние, хората от Сдружение „Метаморфози“. Ние избрахме друга публика. Публика, която не може да отиде в театъра и да купи своя билет. Публика със счупени крака, защити рани, изгорени телца. Публика с горящи не от страст чела, а от неканени инфекции и вируси. Публика с висящи системи, стегнати превръзки и пиукащи до главите монитори. Такава, която не очаква, че театърът ще отиде при нея. Публика, която я боли и я е страх и въпреки, че е само на 5 години, се смее от сърце. Публика, която не чува и не разбира протяжните монолози. Публика, която не може да се движи, но сямо тялом. Публика, понякога без родители. Публика, която озарява, която вдъхновява.

Такава е публиката на актьорите от Сдружение „Метаморфози“, а сцените не са театралните, ами детските отделения в болниците, домовете за сираци, центрове с грижа за деца с увреждания и центрове, обучаващи нечуващи деца.

Медицински клоуни – това сме ние. Ние създадохме „Смешната лечебница на д-р Куку и д-р Пипи“.

Колко прекрасно е да сложиш червения нос и да се потопиш в магията на медицинската клоунада. Да лекуваш със смях. Да си доктор – клоун или клоун – доктор. Колко неописуемо е, когато успееш да накараш едно дете, на което никак не му е до смях, да се усмихне, макар и за малко и да забрави поне за миг, че е в болница. Да се посмеете заедно и да превърнете лошия абократ в един добър „адвокат“. Да превърнете всяко нещо от болницата, носещо страх и болка, в нещо смешно и забавно, в нещо абсурдно. Колко прекрасно е да „бъдеш“ Пач Адамс поне за няколко часа на ден! „Който се смее, оздравява, а който е здрав, като теб – защото ти си здрав, става два пъти по-силен.“ – казваше покойният Бате Николай или проф. д-р Коко.

Колко прекрасно и неповторимо е да играеш пантомима пред деца, за които не важни са думите, а действията. Деца, които „чуват“ с очите си. Всяко дете има право да бъде разбирано и харесвано от своите връстници и от обществото, в което живее. Но това се случва трудно при деца със слухови проблеми. Пантомимата дава възможност и на тези деца!

Деца от домове за сираци, препълнени с играчки и дрехи. И хората не разбират, че не от това имат нужда те, а от топла ръка и личен разговор.

Деца в колички, но не деца на 6 месеца, ами на 13, 14, 15 години - те са едни от любимите зрители на медицинските клоуни. „Прекрасно изпълнение! Сигурно сте положили много труд. Бих искал пак да Ви гледам.“, бяха думите на едно интелигентно 15 годишно момче, което въртеше колелата на своето „превозно средство“, а очите му светеха. Едно момче, което ние никога нама да забравим!

Не, ние никога не забравяме своята публика! Вълшебна и вдъхновяваща! Такава, която излъчва повече топлина и светлина от прожекторите в театъра! Такава, която не заслепява, а приземява!

Благодарим й и й се покланяме дълбоко!

Янита Кирова

„Смешната лечебница на д-р Куку и д-р Пипи“
Сдружение „Метаморфози“